

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115222284
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6115222284.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzuríkovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: W. D. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. Q. XXXX/X, XXX XX O., zast. JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 1822, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 36 832 103, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/371/2015 - 86 zo dňa 20. 10. 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/371/2015 - 86 zo dňa 20. 10. 2016 vo výroku I. ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 168,95 eur s 5, 05 % ročným úrokom z omeškania od 22. augusta 2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e, vo výroku o trovách konania prvej inštancie m e n í tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanej v rozsahu 100 % .

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanému (žalovanej) povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.168,95 Eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 22. 08. 2015 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol osobitným výrokom tak, že žalovanému (žalovanej) priznal právo na plnú náhradu trov konania od žalobcu (výrok II.). V odôvodnení uviedol, že žalobca žiadal žalobou s poukazom na Zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uložiť žalovanej nahradiť mu škodu v sume 1.168,95 Eur predstavujúcu odmenu jeho obhajcu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby pre prečin zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 2To/118/2013 - 320 zo dňa 12. 02. 2014. Uviedol, že žalovaná jeho žiadosť o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody zo dňa 16. 05. 2015 odmietla listom zo dňa 17. 08. 2015 ako nedôvodnú tvrdiac, že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia nebolo zrušené alebo zmenené ako nezákonné, čo je podmienka úspešného uplatnenia náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 Zákona o zodpovednosti za škodu. Súd po vykonanom dokazovaní uviedol, že pasívna vecná legitímácia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej procesná spôsobilosť zastupovať v tomto konaní štát je daná novelizáciou § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona o zodpovednosti za škodu zákonom č. 412/2012 Z. z. účinným od 01. 01. 2013, ktorý zastupovanie Slovenskej republiky upravuje. Toto ustanovenie je procesného charakteru a súd je povinný aplikovať procesné práva účinné v čase jeho rozhodovania. Navyše je nesporné,

že žalovaná nepostúpením žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody inému orgánu štátu svoju procesnú spôsobilosť zastupovať štát v tomto prípade akceptovala. Ďalej súd konštatoval, že zákon (a ani ustálená súdna prax) výslovne nevyžaduje, aby príslušný orgán nezákonnosť daného rozhodnutia v každom prípade výslovne konštatoval. Štát sa zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia nemôže zbaviť v prípade, že sa pôvodný predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným napokon nenaplnil. Preto formálne zrušenie konkrétneho (nezákonného) rozhodnutia nemôže byť nevyhnutným predpokladom úspešného uplatňovania nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Je nesporné, že právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku sa trestné konanie žalobcu skončilo a žiadny právny predpis nevytvára priestor pre samostatné formálne rušenie rozhodnutí vydaných počas trestného stíhania, nezákonnosť ktorých je daná faktom, že po právoplatnom oslobodení spod obžaloby sa na žalobcu hľadí ako na nevinného. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní je nesporne vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, no štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za ich činnosť, ak sa ukáže ako mylná, zasahujúca do základných práv človeka. Súdna judikatúra dospela k záveru, že ak bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že čin nespáchal a trestné stíhanie proti nemu nemalo byť ani začaté. Preto sa v takom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a preto je uznesenie vyšetrovateľa policajného zboru ČVS: SKIS-36/OISS-V-2013 zo dňa 28. 02. 2013 nezákonným rozhodnutím, ktorým bola žalobcovi spôsobená škoda. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal sťažnosť, dôvody hodné osobitného zreteľa v danom prípade vidí súd v tom, že žalobca sa po zadržaní ocitol v strese, bez obhajcu, ktorého si zvolil až po uplynutí zákonnej lehoty na podanie sťažnosti. Tým je základ uplatneného nároku žalobcu daný a súd sa v ďalšom zaoberal oprávnenosťou uplatnenej náhrady škody vo forme trov obhajoby. Podľa § 17 ods. 1 a § 18 ods. 1 a 3 Zákona o zodpovednosti za škodu sa uhrádza skutočná škoda. Žalobca si ako skutočnú škodu uplatnil trovy obhajoby v trestnom konaní. Zvoliť si obhajcu v trestnom konaní bolo nesporným právom žalobcu, ktorý sám právnické vzdelanie nemá. Účelnosť obhajoby podčiarkuje oslobodenie spod obžaloby. Úhradu trov obhajoby žalobca preukázal vyúčtovaním, faktúrami, príjmovým pokladničným dokladom i potvrdením banky o vklade na účet. Po prepočítaní trov na námietku žalovanej o hodnote úkonu bolo zistené, že takto upravená suma je vyššia ako žalobou pôvodne uplatnená, no žalobca zotrval na žalobe v pôvodnom rozsahu (a žalovaná už výšku trov z hľadiska hodnoty nespochybňovala). Spochybňuje však uplatnenie úkonov „prevzatie a príprava zastúpenia“ dňa 13. 03. 2013 a „štúdium spisu a prvá porada s klientom“ ako dvoch samostatných úkonov s tým, že tieto sú podľa § 14 ods.1 písm. a/ vyhlášky jedným úkonom. Hoci táto argumentácia zneniu citovaného ustanovenia vyhlášky zodpovedá, súd pri rozhodovaní zohľadnil fakt, že úkon „štúdium spisu a porada s klientom“ realizoval obhajca po absolvovaní úkonu „výsluch klienta“ dňa 13. 03. 2013, čo podčiarkuje účelnosť spochybneného úkonu i to, že tento úkon obhajca vyčíslil len v rozsahu ?. Z tohto dôvodu súd žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel, a pretože sa žalovaná dostala dňom 22. 08. 2015 (po odmietnutí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a náhradu škody) do omeškania, priznal žalobcovi i príslušný úrok z omeškania (§ 3 nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.). K trovám konania súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol v konaní úspešný, a preto mu súd prvej inštancie podľa § 255 CSP priznal plnú náhradu trov konania, o jej výške rozhodne po právoplatnosti uvedeného rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote (dňa 13. 12. 2016) odvolanie žalovaná. Namietala, že na to, aby prokuratúra bola povinná a oprávnená konať za štát (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), musí podľa zákona škodu spôsobiť. Spôsobiť škodu môže buď konaním alebo opomenutím. V prípadoch uznesenia o vznesení obvinenia vydaného vyšetrovateľom, na ktorom sa prokurátor žiadnym spôsobom nepodieľal, ani nič pri jeho vydaní neopomenul, nie je ani len teoreticky možné, aby škodu spôsobil prokurátor, tak ako to predpokladá Zákon o náhrade škody. Titul náhrady škody - uznesenie o vznesení obvinenia je účinné a vykonateľné už jeho vydaním, a teda jeho účinky nastávajú už jeho vydaním, bez ohľadu na to, kedy ho prokurátor obdrží. Prokurátor sa na jeho vydaní nepodieľal a jeho účinkom nemôže v tomto štádiu zabrániť a v dôsledku uvedeného nemôže ani škodu spôsobiť. Za uznesenie o vznesení obvinenia vyšetrovateľom PZ podľa § 206 Trestného poriadku nezodpovedá prokurátor, nemôže teda niesť zodpovednosť v zmysle § 4 ods. 1 písm. f/. Takýto výklad nie je možné považovať za logický s poukazom na to, že sám Zákon o zodpovednosti za škodu predpokladá spôsobenie škody vyšetrovateľom PZ v § 4 ods. 1 písm. b/. V podanom odvolaní žalovaná podoporne poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013, v ktorom bolo konštatované, že „Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k

posunu v rámci procesných štádií trestného konania do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“. Žalovaná má za to, že z uvedeného nálezu vyplýva, že uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Ďalej žalovaná namietala vyúčtovanie trov právneho zastúpenia predložené v konaní žalobcom. V tejto súvislosti poukázala na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 05. 2011 č. 1/2012, kde je uvedené, že „odmena za úkon právnej služby prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom v zmysle § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. zahŕňa aj štúdium spisu ako neoddeliteľnú súčasť prípravy obhajoby“. Právny zástupca žalobcu si vyúčtoval úkon zo dňa 13. 03. 2013 „prevzatie a príprava zastúpenia“ a úkon zo dňa 14. 03. 2013 „štúdium spisu a porada s klientom“ ako dva úkony právnej služby, pričom v zmysle vyhlášky ide o jeden úkon právnej služby, a to bez ohľadu na to, či ich vykoná advokát v jeden deň alebo v rozličných dňoch a či musel nahliadnuť do spisu na inom mieste ako bolo miesto, v ktorom prevzal plnomocenstvo. Žalovaná má preto za to, že právny zástupca žalobcu si mohol vyúčtovať len jeden úkon právnej služby a v dôsledku toho iba jeden režijný paušál a tiež tomu prináležiacu náhradu za stratu času a cestovné. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovanej sa dňa 16. 01. 2017 vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca. Uviedol, že nestotožňuje sa s právnym záverom žalovanej, že za škodu nesie zodpovednosť vyšetrovateľ a zotrval na svojich prednesoch uvedených v žalobnom návrhu a v plnom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku. Ďalej uviedol, že po oboznámení sa s citovaným nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. II. US 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013 mu nie je zrejmé, akú má predmetný nález relevanciu k prejednávanej veci, nakoľko sa jedná o vznesenie obvinenia a následné zastavenie trestného stíhania vyšetrovateľom, pretože skutok nebol trestným činom; nejednalo sa o podanie obžaloby, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci. Súčasne má za to, že dostatočne preukázal účelnosť vykonania trov, ktorých náhradu žiadal. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

4. Vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu zo strany žalovanej podané nebolo.

5. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vo veci samej ako vecne správny a vo výroku o trovách konania rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP zmenil.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

9. Na základe podaného odvolania žalovanej tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania,

ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej a odvolacie dôvody žalovanej uvedené v jej odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní vecí odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

10. V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal priznania náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím na tom skutkovom základe, že dňa 28. 02. 2013 vydalo Ministerstvo vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby stred uznesenie ČVS: SKIS-36/OISS-V-2013 o vznesení obvinenia W.. D. Q. pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Dňa 19. 06. 2013 Okresná prokuratúra Ružomberok podala na Okresnom súde Ružomberok na menovaného obžalobu č. k. 1T/79/2013 pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Dňa 09. 10. 2013 Okresný súd Ružomberok rozsudkom č. k. 1T/79/2013 uznal žalobcu za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a uložil žalobcovi trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov, ktorý podmienčne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Na odvolanie rozhodol dňa 12. 02. 2014 Krajský súd v Žiline rozsudkom č. 2To/118/2013, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 1T/79/2013 a žalobcu spod obžaloby oslobodil. Na uvedenom skutkovom základe (oslobodenie spod obžaloby Krajským súdom v Žiline) sa žalobca domáha náhrady škody pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia vzniknutých v súvislosti s trestným konaním. V uvedenom udelil plnomocenstvo na zastupovanie advokátovi dňa 13. 03. 2013 a od tohto momentu žalobcu ako obvineného, (neskôr obžalovaného) zastupovala v konaní Advokátska kancelária JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o. Žalobca v predmetnej veci označil na strane žalovanej Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR. Práve pasívna vecná legitimácia predstavovala okolnosť spornú, namietanú žalovanou v priebehu celého prvostupňového konania a zároveň je i odvolacou námietkou vznesenou v odvolaní podanom žalovanou proti rozsudku súdu prvej inštancie. S uvedenou sa správne vysporiadal už súd prvej inštancie v predmetnom rozsudku, keď konštatoval a odkázal na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, v zmysle ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občiansko-súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Osobitným predpisom, na ktoré citované zákonné ustanovenie odkazuje je zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre (konkr. § 38).

11. Podľa § 38 ods. 1 Zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, prokuratúru tvoria tieto štátne orgány:
a/ generálna prokuratúra, ktorej osobitnou súčasťou s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky je Úrad špeciálnej prokuratúry (§ 55b až 55l),
b/ krajské prokuratúry a
c/ okresné prokuratúry.

12. V prejednávanej veci bolo dňa 28. 02. 2013 vyšetrovateľom Policajného zboru žalobcovi vznesené obvinenie (uznesením ČVS: SKIS-36/OISS-V-2013). Práve uvedenú ako rozhodujúcu okolnosť namieta žalovaná v podanom odvolaní, keď dôvodí, že „prokurátor sa žiadnym spôsobom nepodíeľal na rozhodnutí o vznesení obvinenia, ani nič pri jeho vydaní neopomenul a teda nie je ani teoreticky možné, aby škodu spôsobil prokurátor“. Odvolací súd však poukazuje na rozhodujúcu okolnosť v prejednávanej veci, kde trestné stíhanie obvineného - na základe uznesenia o vznesení obvinenia (v tomto konaní žalobcu) vyústilo do ďalšieho procesného postupu, ktorým bolo podanie obžaloby na súd Okresnou prokuratúrou Ružomberok dňa 19. 06. 2013. Konajúci a dozorujúci prokurátor musel v danom štádiu konania posúdiť jemu predložený návrh na podanie obžaloby a ustáliť, či dovedy daná dôkazná situácia opodstatnene odôvodňuje postavenie obvineného pred súd a či zabezpečený dôkazný materiál nepochybne odôvodňuje navrhovanie uznania osoby obvinenej za vinného zo spáchania

(konkrétneho) trestné činu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 10. 2015 sp. zn. 8Cdo/289/2014, publikovaného pod R 6/2016, v ktorom bolo konštatované: „Ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zákona č. 412/2012 Z. z. je od 01. 01. 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v zmene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti.“. I z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie otázku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovanej vyhodnotil správne, a to na základe tej okolnosti, že trestné stíhanie žalobcu (do momentu dňa 19. 06. 2013 vedené ako trestné stíhanie obvineného) až na základe úkonu podania obžaloby na súd (dňa 19. 06. 2013) prokurátor posunul do vyššieho štádia trestného konania, do konania pred súdom na základe podanej obžaloby. Hoci proti uzneseniu o vznesení obvinenia v predmetnej veci sťažnosť ako opravný prostriedok podaná nebola, táto okolnosť nie je rozhodujúca a súd sa s uvedenou vysporiadal v odôvodnení rozsudku, keď s poukazom na ust. § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. uviedol, že dôvody hodné osobitného zreteľa vzhľadom na to, že žalobca bol po zadržaní ihneď vzatý do väzby a obhajcu si zvolil až po týchto úkonoch, v čase, keď uplynula trojdňová lehota na podanie riadneho opravného prostriedku. Nepodanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalovaná bližšie nenamietala, uvedená okolnosť nepredstavuje ani odvoláciu námietku žalovanej. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že rozhodujúcim a určujúcim momentom je práve podanie obžaloby na súd konajúcim prokurátorom. Podľa zákona č. 412/2012 Z. z., účinného od 01. 01. 2013, ktorý upravil, precizoval zastupovanie Slovenskej republiky upravené v ustanovení § 4 ods. 1 f/ zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občiansko-súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že Okresný súd Ružomberok obžalovaného uznal za vinného a rozhodol o uložení trestu, nakoľko uvedené rozhodnutie bolo v dôsledku podaného odvolania zrušené krajským súdom vo fáze odvolacieho konania, ktoré predstavuje jeden ucelený systém súdneho konania v trestných veciach.

13. Ďalej odvolací súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. 07. 2016 sp. zn. I.ÚS 320/2016, ktorým bolo konštatované, že: „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.“. Pre potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že trestné stíhanie, hoc sledujúc legitímny cieľ, je procesom, ktorý sa vyvíja, a preto v každom jeho štádiu treba kompetentne a s náležitou starostlivosťou posúdiť stav dôkazov pre prijatie záveru o odôvodnenosti postavenia určitej osoby ako obžalovaného pred súd na základe podanej obžaloby. V prejednávanej veci vzhľadom na záver, s akým trestné stíhanie žalobcu v súdnej veci skončilo - oslobodením spod obžaloby Krajským súdom v Žiline, je zrejmé, že konajúci prokurátor vyhodnotil dôvodnosť postavenia žalobcu pred súd nesprávne a podanie obžaloby na žalobcu ako v tom čase obvineného nebolo vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu dôvodné. Vzhľadom na uvedené vyhodnotenie situácie v rámci trestného stíhania je potom správnym nezvratným následkom nutné prijatie zodpovednosti štátu, zastúpeného Generálnou prokuratúrou SR, ako orgánom nadriadeným Okresnej prokuratúre Ružomberok, ktorá obžalobu v predmetnej veci podávala. Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom a nie otázkou subjektívnych alebo objektívnych faktorov, ktoré viedli k porušeniu tohto súladu. Najmä otázka zavinenia nemôže hrať žiadnu úlohu, lebo zodpovednosť štátu je zodpovednosťou za iného a v dôsledku tohto je zodpovednosťou objektívnou. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd vyhodnotil odvoláciu námietku žalovanej ohľadom nesprávne vyriešenej otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovanej ako nedôvodnú.

14. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní namietala i nesprávne priznanie nároku na náhradu trov konania v časti, ktorou súd priznal nárok spočívajúci z odmeny advokátovi (trov právneho zastúpenia) za úkon „prevzatie a príprava obhajoby“ zo dňa 13. 03. 2013 a tiež za úkon „štúdium spisu a porada

s klientom“ zo dňa 14. 03. 2013, k uvedenému odvolací súd uvádza nasledovné: Z predloženého spisového materiálu a taktiež z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 1T/79/2013 vyplýva, že žalobcovi bolo vznesené obvinenie dňa 28. 02. 2013. Žalobca (ako obvinený) udelil plnomocenstvo na zastupovanie v danom konaní spoločnosti - JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., so sídlom v Dolnom Kubíne dňa 13. 03. 2013. Totožného dňa, t. j. dňa 13. 03. 2013, bol uskutočnený výsluch agenta použitého v trestnom konaní, a to na Okresnej prokuratúre Ružomberok, ktorého výsluchu sa zúčastnil i C.. O. E. v pozícii obhajcu obvineného. Zo zápisnice o výsluchu agenta vyplýva, že výsluch agenta bol začatý o 13.30 h, ukončený totožného dňa o 14.45 h a zápisnica z výsluchu agenta bola skončená a podpísaná o 15.45 h. V uvedený deň dňa 13. 03. 2013 teda právny zástupca obvineného, prevzal právne zastúpenie žalobcu ako obvineného a zároveň sa zúčastnil výsluchu agenta v rozsahu takmer troch hodín. Za uvedené si vyúčtoval odmenu právnej služby „prevzatie a príprava zastúpenia“ vo výške 65,08 Eur; režijný paušál vo výške 7,81 Eur, výsluch agenta od 13.00 h do 15.45 h - dva úkony = 130,16 Eur a režijný paušál v sume 7,81 Eur, pričom v tejto súvislosti mu dňa 13. 03. 2013 vznikli tiež cestovné náklady vyúčtované celkovou sumou 10,56 Eur za cestu Dolný Kubín - Ružomberok a späť (34 km). Následne je sporným, v odvolaní namietaným úkonom úkon právnej služby zo dňa 14. 03. 2013 v predloženom vyúčtovaní trov právneho zastúpenia nazvaný ako „štúdium spisu a porada s klientom (§ 14 ods. 3 ?)“ v sume 21,69 Eur; režijný paušál 7,81 Eur a taktiež cestovné náklady za cestu Dolný Kubín - Ružomberok a späť vo výške 10,56 Eur.

15. Pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní namieta úkon zo dňa 14. 03. 2013 ako nadbytočný, nakoľko „štúdium spisu“ má byť (i s poukazom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR) súčasťou jedného úkonu „štúdium spisu, prevzatie a príprava zastúpenia“, odvolací súd konštatuje, že odvolacia námietka žalovanej je sčasti opodstatnená a dôvodná ohľadom potreby chápania uvedených „zložiek“ ako jedného úkonu. Avšak z predloženého vyčíslenia trov právneho zastúpenia, ako i z obsahu samotného trestného spisu (vyšetrovacieho spisu, ktorý je súčasťou trestného spisu Okresného súdu Ružomberok 1T/79/2013) vyplýva, že v uvedený deň 14. 03. 2013 nebola vykonaná len samotná prvá porada s klientom a uvedený úkon nemožno mať za úkon počiatočný, prvotný, ktorého obsah by celý mohol spadať pod „prevzatie a prípravu zastúpenia spojený s úkonom štúdium spisu“, ale dňa 14. 03. 2013 bol uskutočnený i úkon podľa § 14 ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“), a síce bola vykonaná ďalšia porada alebo rokovanie s klientom v zmysle § 14 ods. 4 písm. a/ citovanej vyhlášky, pričom za uvedenú si správne právny zástupca obvineného účtoval len ? základnej sadzby tarifnej odmeny v súlade s § 14 ods. 4 Vyhlášky (podľa ktorého odmena vo výške ? základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: a/ ďalšia porada alebo rokovanie s klientom kratšia ako 1 hodina). Vzhľadom už na vyššie konštatovanú skutočnosť, že v predchádzajúci deň, t. j. dňa 13. 03. 2013, bol uskutočnený výsluch agenta, je plne odôvodnené a akceptovateľné vykonanie ďalšej porady s klientom v nasledujúci deň, t. j. dňa 14. 03. 2013, nakoľko je plne akceptovateľné oboznámenie obvineného s výsledkami a závermi vykonaného výsluchu agenta a s tým spojenými možnými procesnými dôsledkami pre obvineného a zvolenie ďalšieho procesného postupu po konzultácii obvineného a jeho právneho zástupcu. Za takúto „ďalšiu poradu s klientom“ bola účtovaná a uplatnená odmena obhajcu v správnej výške, t. j. vo výške ? základnej sadzby tarifnej odmeny, tak ako je upravené v § 14 ods. 4 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, teda považoval vyúčtovaný úkon právnej služby zo dňa 14. 03. 2013 za odôvodnený, opodstatnený, akceptovateľný a vyčíslený v správnej výške. Keďže bola konštatovaná opodstatnenosť samotného úkonu (ďalšej porady s klientom) zo dňa 14. 03. 2013, k takémuto riadne uskutočnenému úkonu prináleží taktiež režijný paušál vo výške 7,81 Eur a rovnako sú opodstatnené i cestovné náklady vzniknuté právnomu zástupcovi obvineného (v tomto konaní žalobcu) vzniknuté v súvislosti s cestou z Dolného Kubína do Ružomberka a späť. I v tejto časti bol záver súdu prvej inštancie správny a odvolací súd sa s ním stotožňuje. Vzhľadom na vyššie uvádzané dôvody odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

16. Odvolací súd preskúmal i výrok o trovách konania prvoinštančného, nakoľko sa jedná o výrok závislý na rozhodnutí vo veci samej, hoci žalovaná jeho nesprávnosť v podanom odvolaní nenamietala. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol v konaní úspešný a preto mu súd podľa § 255 CSP priznal plnú náhradu trov konania, pričom o jej výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP). Uvedené odôvodnenie je vecne správne, avšak tomuto nezodpovedá samotná výroková časť rozsudku o trovách konania, keď súd (výrokom) vyslovil, že žalovaný má právo na plnú náhradu trov konania od žalobcu. Keďže súd prvej inštancie (v odôvodnení) správne vyhodnotil procesný úspech žalobcu, avšak výroková časť rozsudku a jeho odôvodnenie v

tejto časti je vo vzájomnom logickom rozpore, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi, ako procesne úspešnej strane sporu v celom rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania od žalovanej.

17. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 396, § 262 ods. 1 a 2 a § 255 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).